

[Poul Schlüter.]

så grov anklage på andre, skylder han i alt fald sit eget renommé dog at gøre et forsøg på dokumentation. Ellers er det jo bare et tomt oratorisk flop efter devisen: det står så skralt til med argumenter, at det nok er bedst at angribe oppositionen, fordi det er håbløst at forsvare regeringen.

Hr. Hilmar Baunsgaard holdt for lidt siden en tale, hvori hovedtemaet ligesom var, at han ville give oppositionen til højre og til venstre for regeringen karakter, som en ældre skolemester jo kan gøre før sommerferien. Jeg indrømmer selvfølgelig gerne en erfaren, og jeg havde nær sagt traditionsrig politiker et vist fripas til en sådan virksomhed. Men jeg mener, at hr. Hilmar Baunsgaards hovedtese er helt forkert, for det, hr. Hilmar Baunsgaard sagde, var jo, at ulykken i dansk politik i denne tid er, at partierne til venstre og til højre for regeringen ødelægger det hele. Den går altså ikke. Hvad er det, vi andre har forhindret de 122 i at gennemføre? Intet.

Jeg forstår godt, man angriber os, men vi har ikke haft tilbud om en indflydelse, og man har ikke villet lytte til vore råd. Og så kan angrebene på os ikke dække over forligspartiernes egen mangel på handlekraft og deres indbyrdes uenighed.

Når dagbladet Børsen i dag skriver, at folketinget efterlader en slem rodebutik før sommerferien, er det jo desværre rigtigt. Når Information, som jeg ellers ikke ynder at citere, i dag i en leder skriver følgende, så synes jeg, det er en rammende karakteristik. Information skriver:

„Hvad regeringen med sine bratte ned- og opstigninger i begyndelsen af ugen har opnået, er at sprede den totale forvirring.“ Og så kommer det:

„Det ville den under mere normale politiske forhold aldrig være sluppet levende fra.“

Det tror jeg er rigtigt. Hvad er forklaringen på, at regeringen slipper levende fra det? Forklaringen er udelukkende, at regeringen sommeren igennem kan hygge sig under septemberforligets lune dyne. Men til efteråret må den stå op af sengen, og så kan klimaet godt være koldere end nu.

Regeringen har jo ikke forelagt os forslag til forbedring af handels- og betalingsbalancen. Den har ikke forelagt forslag, som kunne styrke tilliden til dansk valuta. Den

har ikke givet os forslag, som kunne give i alt fald håb om en lavere rente. Den har ikke fremsat forslag, som kan give erhvervslivet troen på en bedre fremtid, så man kunne gå i gang med nye investeringer. Inflationen er måske en kort tid stækket, men den kommer igen, må jeg frygte. En lettelse af skatte trykket er nok den bedste inflationsbæmpelse, men som det går, fortøner vel skattelettelsen pr. 1. januar sig fuldstændig. Den bedste vej til at sikre reallønnen er nu engang nedsættelse af skatte trykket.

Resultatet af regeringens indsats i år har ikke været en løsning af betalingsbalanceproblemet eller arbejdsløsheden. Når regnebrættet nu skal gøres op, er det mest mærkbare resultat af regeringens politik en usandsynlig, men alligevel sand gældsætning i udland og i indland. 19 mia kr. i indlandske statsgældsbeviser. Det er statsministerens hovedpræstation. Det er sådan et tal, som kan være svært at gøre sig håndgribeligt, men hvad dækker det over? Det svarer til en gældsætning i gennemsnit pr. dansk familie i størrelsen 10.000 kr., og de skal jo betales tilbage, tilmed med renter.

I det konservative folkeparti mener vi, at i løbet af sommeren kommer vi til på trods af statslånet at opleve en enorm likviditetsudpumpning, og så skal vel Nationalbanken igen søge at løse de problemer, regeringen har ladet ligge. Men det kan Nationalbanken ikke, for den har ikke regeringens magtmuligheder, og den har heller ikke regeringens ansvar.

I de sidste dage har regeringen gjort næsten mere, end hvad der er menneskelig muligt for at gøre forvirringen om sin politik total. Forleden skabte statsministeren — det gjorde han jo — indtrykket af, at regeringen anså nye milliardafgifter for nødvendige af hensyn til forbrug og betalingsbalance. Dagen efter meddeler den samme statsminister, at det hele alligevel ikke bliver til noget, men han bekræfter, at afgifter har været drøftet.

Regeringen er åbenbart helt holdt op med at regere, men bliver bare siddende. Indtrykket af rådvildhed er nu komplet. I landets svære økonomiske situation er det ulykkeligt, at vi har en regering, der end ikke kan gøre rede for, hvilken politik den dog i det mindste vil forsøge at føre.

I øvrigt kommer regeringen ikke uden